

Kackiás légtornász

A nő régóta várta, és most végre megjelent. Épp olyan, mint az álmaiban. Olyan jelenség, aki első pillantásra elámította kinézésével, életrevaló természetével. Látszott rajta, hogy tudja, mit akar. Épp az a határozott természet, amely mindig vonzotta.

Következő alkalommal is ugyanazon a helyen pillantotta meg. A nő megörült, majd torka összeszorult. Betegesnek tűnt neki. Színe fakó volt. A duzzadó életerőnek nyoma sem maradt. És mozdulatlanságában mintha megállt volna az idő.

Álmaim becsaptak, szögezte le a nő kiábrándultan. És ha arra járt, mindig elfordította a fejét. A csalódást nem kell fokozni, ismételte magában. A nyár tikkasztó hősége, a hosszúra nyúlt szárazság nem hagyott helyet az álmoknak. A valósággal kellett megvívnia nap mint nap.

Aztán vártalanul szemerkélni kezdett az eső. Úgy tűnt, felhőtlen égből hullnak a kövér cseppek. Látókörön kívüli magasságban kószálhatott egy rakoncátlan felhő, mely még gyöngye volt ahhoz, hogy annyi égi áldást vigyen magával, amennyire szükség volt a perzselő melegben. De hírnöke volt a felfrissülésnek. Nyári esők felszabadító boldogságát hozta embernek, növénynek, állatnak. A nap továbbra is sütött, s ő reménytelenül hunyorogva kémlelte az eget.

Estefelé már látta, az öreg diófájuk lombja is megadta magát a győzedelmeskedő augusztusi hőségnek. S így a ház sem tudta már megőrizni kellemes enyhét. Alkonyatkor minden ablak, ajtó sarkig tárva, de légáramlat sehol.

Pihenést alig hozó felszínes alvásából égi csatazaj verte fel. Ez nem a játékos kedvű délutáni felhő volt, hanem a kíméletet nem ismerő nyári zivatar. Mintha dézsából öntenék. Villám villámot ért. A Béga mágnesként vonzza őket. A mennydörgés olyan erőteljes volt, hogy a szorosra leeresztett redőny mögött a nagy ablakok üvegtáblái úgy zörögtek, mintha ökölrel dörömböltek volna rajtuk.

Pirkadatkor csendesedett el minden, s a nő rémülete is szertefoszlott, akár az éj sötétje. A szokottnál tovább aludt. Jókedvűen ébredt. Az öltözködéssel is többet bíbelődött, mint aki megérezte, hogy kellemes meglepetés vár rá.

Nem csalódott, hisz ő várta. Igazi dalia, ő, akit húsz éve látott meg először álmában. A nő tágra nyílt szemmel nézte. Szíve gyorsabban vert. Rég elfeledett érzés tette lányossá lépteit, adta viszsza teste rugalmasságát. Eddig csak álmodozott arról, hogy milyen magas és délceg. Most még végtelen derű is áradt huncut hajlongásából.

A nő meghatódott, mert...

– ...virágot hozott! – kiáltott fel meglepetésében a szomszédasszonya, s tapintatlanul folytatta:

– Nem korai ez?

Dehogy korai – szerette volna mondani, de némán tekintett az Amerikából származó, álmaiban számtalanszor megjelent kackiás daliára, akit öröm nézni, megérinteni. Akit már akkor régen megszeretett, s most végre itt van. Az életét szebbé teszi ajándékaival, a zöld színnel, virágival és végül a sárga meg a bronz szín pompás változataival. Mert mindent tud, s mindenre képes az ügyes légtornász: a vadszőlő.

A tabu

Ahogy múlnak az évek, úgy növekszik tisztelem és megbecsülésem a nálamnál idősebbek iránt. Hogy a nehéz munkába már-már belerokkanva ne ácsorogjanak hosszú ideig a piacon, kötelezően tőlük vásárolok. Az ő terményük nincs agyonvegyszerezve, azt hozzák a piacra, ami előző nap még a földből vette a tápot, azt a vizet itta, amelyet kannából locsoltak rájuk, és a nap-sugarak működtették parányi „klorofillüzemeiket”.

Most nagypapám korára emlékeztető, harsogóan friss spenótot vásároltam. Ez az a régimódi, apró, s nem a mostani lapulevél nagyságú, mely esernyőként is jó szolgálatot tenne, ha épp rákényszerítene egy váratlan, kiadós zápor.

Anna néni (nevezzük így) a szomszéd magyar faluból kerékpározik a nagybecskereki piacra. Reggel hét előtt vagyunk, de a júliusi nap már kíméletlenül perzsel, árnyákban is 32 fok van. Anna néni apró termetű, nyolcvanéves múlt, de még győzi a többórás álldogálást a pult mögött, amihez még türelme és mosolya is van. Csak ma panaszkodott szégyenlősen, csendes visszafogottsággal, hogy tegnap épp akkor szedte a spenótját, amikor a repülőről szórták a szúnyogirtót. A spenótról Anna néniire emeltem tekintetem, és láttam, hogy a vérszívók bizony vérszemet kaptak, farkasétvágyat az utolsó vacsorához. Olyan kíméletlenül összecsípték drága Anna néni kedves, szép arcát, hogy még ma reggel is csupa piros, égő, viszkető dudor éktelenkedett rajta.

Valamiképp vigasztalni próbálom, s más irányba terelem a beszélgetést.

– A kövirózsák, amelyeket tavaly vettem Anna nénitől, olyan szépen nőnek, meg szaporodnak. Amikor rájuk nézek, mindig eszembe jut, kinek a kertjéből kerültek hozzám.

Ő fejt lehajtván szerényen elmosolyodik. Szóra szeretném bírni, de ma épp nem közlékeny.

– Hogy van a család? – érdeklődöm.

– Jól vannak, köszönöm kérdését – felel választékos magyarsággal, hogy élvezet minden szavát hallgatni.

– Németországból mikor jönnek látogatóba a gyerekek?

– Ó, sok a munkájuk, nem érnek rá pihenni, hazajönni. Megállás nélkül dolgoznak.

– Mikor látta őket utoljára?

Válasza késik, látom rajta, hogy gondolataiba mélyed.

– Voltak ők, nem hagynak egyedül – tér ki.

– Mikor voltak, Anna néni? – ismétlem, pedig közben rájövök, nem kellene.

– Az unokám 18. születésnapjára. Tudja, kedves, milyen boldog voltam. Nagy ünnep az a családban. 200 kiflit sütöttem. Meg olyan régmódi fonott kelt kalácsot. Mindenkinek ízlett. Egy darab sem maradt belőle.

– Ilyen sokat sütött?

– 150 vendég volt. Reggelig mulattak.

– Boldog lehetett Anna néni az ünnepségen.

– Ó, én..., én nem mentem el.

– Nem? – csodálkoztam rá.

– Hogy néztem volna én ott ki ilyen öregem? Ebben a korban már otthon a helyünk.

– De, Anna néni, nem így van ám. A család összetartozik. Ott kellett volna lennie, drága.

Ő, mennyire szánom-bánom, hogy ezt mondtam. Szólásra nyitotta a száját, de hirtelen megtántorodott. Szerencsére a szomszéd árus elkapta. Széket kerítettek, leültették. Vízet hoztak, megittatták. De sápadtsága továbbra is ijesztő volt.

– Kocsival vagyok. Elviszem a sürgősségre – mondtam, de ő csak nemlegesem ingatta a fejét.

Majd a hirtelen ránk szakadt csendben visszafajtott zokogás rázta meg apró testét. Záporoztak a könnyei. Álltam tanácstalanul, olyan bűnősként, aki nem sejtí, mi a bűne. Aztán új vevő érkezett. Anna néni könnyes arccal adott el még egy félkilónyit a szép spenótjából.

– Anna néni, mégis elvinném az orvoshoz. Tudja, biztos, ami biztos.

Rám mosolygott, alig hallhatóan mondta:

– Köszönöm, de nem. Jól vagyok. Jól. Csak épp eszembe jutott, hogy mennyire repül az idő. Az unokám már 23 éves.

Ácsorgok még a pultja előtt tanácstalanul, majd kedvesen biztat, menjek nyugodtan, mert ő csak örömeiben sírt.

Indulásra szánom magam.

Már a piacon kívül vagyok, amikor valaki megérinti a vállam. Anna néni árus szomszédja.

– Rosszul van? – ijedek meg.

– Már nem. Azért jöttem maga után, hogy megmondjam, ne kérdezze többé azt, amit ma. Nem törődik vele a családja. Megtiltották, hogy elmenjen az unokája 18. születésnapjára. Meg sem kérdezik, hogy van, közben minden szomszédal beszélnek azon a komputeren. De Anna néni még reménykedik, hogy változik az egész, mert vallásosak a gyerekei. Tudják a tízparancsolatot is... Öt éve búcsúpuszi helyett arról faggatták, mikor megy az aggok házába. Csak ezért jöttem maga után, hogy megmondjam, ne kérdezze többé Anna néni a családjáról. A spenótról, arról kérdezze, meg a virágairól, mert akkor mindig reménykedően nagyon boldog.